

Neděle 1. po Zjevení

Mat 3, 13-17

12.1.2020

Pozdrav:

Ve jménu Boha Otce, Syna i Ducha svatého.
Pokoj vám všechněm, kteříž jste v Kristu Ježíši.

Introit:

On mi řekl: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.
Požádej, a národy ti předám do dědictví, v trvalé vlastnictví i dálavy země.
Rozdrtíš je železnou holí, rozbiješ je jak nádobu z hlíny.“

Píseň: 50

Čtení: Gn 22, 9-19

Píseň: 680

Kázání: Mat 3, 13-17

Ještě nedozněla chvála nebes nad narozením Syna Božího. Ještě se vzpamatováváme z neobyčejné zprávy, že se narodil Immanuel, tedy Bůh je v tomto narozeném s námi, tedy s člověkem; a již nacházíme toho narozeného u Jordánu.

Tehdy přišel Ježíš od Galileje k Jordánu k Janovi, aby také pokřtěn byl od něho. (Kral.) Je důležité, kdy se toto děje. Je to tehdy, kdy Jan zve lidi, aby činili pokání, protože je sekera přiložena ke stromu. Strom, který nenese ovoce, bude podťat. A ještě, aby zděšení bylo větší, Jan káže o tom, že skoro nikdo neuteče tomuto soudu. Tak takto přichází mesiášský věk. Tak tohle znamená Ježíšův příchod. Zdá se, jako by Bůh vůbec s člověkem nebyl. Možná, že jsme si to představovali trochu jinak. Celý Jeruzalém, Judsko i Jordánsko to tenkrát slyšelo, dnes bychom mohli říci celá Praha i okolí zaslechla zprávu o narození Ježíše, ale i to, že Bůh je s člověkem a nebesa vypravují o jeho slávě.

Na jedné straně soud, který asi nebude lehký a kdo projde; na druhé straně konstatování, že Bůh je s člověkem, nikoli proti němu. Jak si to vysvětlit?

Svědék Matouš nám v přečteném oddíle vlastně zobrazuje, jak se projevuje, když je Bůh s člověkem.

V situaci soudu, v situaci hrozby sekery, která již chce podtít naše životy, přichází Ježíš. Přichází mezi ostatní lidi a přichází za tím, který upozorňuje na blížící se soud. Jan soud neříká kvůli svému škodolibému zadostiučinění, ale ze zodpovědnosti za ty, kterým káže. Jan má strach o spásu těch, které existenciálně zaskočila jejich neplodnost, ale i jejich ovoce, které místo sladkosti jen chutná po trpkosti.

Tedy přišel Ježíš od Galileje k Jordánu k Janovi, aby také pokřtěn byl od něho. Tak do takovéto situace přichází Ježíš z Galileje. Je to situace nouze; do naší situace nouze přišel ten Ježíš narozený v Betlémě. Přichází, aby se nám dal poznat. Přichází, aby ve svém postoji toho, jenž jest větší, avšak se podřizuje menšímu, ukázal, co to znamená přibližující se Boží království. V postoji, ve kterém se větší sklání před menším, můžeme plnit Boží vůli.

Ten dobrý, slitovný Bůh se staví do jedné řady se zástupem hříšníků, aby ukázal, co to je být s člověkem, co to znamená být člověku nablízku v jeho životě.

A odpovídaje Ježíš, dí jemu: Dopust' tak; neboť tak sluší na nás, abychom plnili všelikou spravedlnost. Opět kraličtí a opět přesnější k pochopení. O co vlastně Bohu běží? Aby *plnili všelikou spravedlnost*. Než si povíme, jaká spravedlnost se má naplnit, a kdo ji má naplnit, půjdeme ve svém výkladu dál:

A pokřtěn jsa Ježíš, vystoupil ihned z vody; a aj, otevřina jsou mu nebesa, a viděl Ducha Božího, sestupujícího jako holubici a přicházejícího na něj. A aj, zazněl hlas s nebe řkoucí: Tentot' jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo. (Opět kraličtí.) *Vystoupil, otevřela se, spatřil, sestupujícího, řkoucí.* Pozorného čtenáře jistě tyto slovesa evokují několik příběhů ze Starého zákona. Jsou zde dva základní pohyby. Vystoupit a sestoupit; jak si nevzpomenut na anděly, kteří sestupovali po žebříku nad spícím Jákobem, který prchá před důsledkem svého provinění? Bůh sestupuje, aby mohl Jákob vystoupit k němu. Bůh sestupuje jako zachránce toho, kterému jde o život. Nebesa jsou tedy protržena, nebe sestoupilo na zem, díky Ježíši Kristu, již nebe – oblast Boží – není nedostupná, nedosažitelná veličina, která je člověku zapovězena.

Takže vystoupit a sestoupit bychom měli vyřešeno. Potom další z důležitých slov odkazující na Starý zákon – patřit, hledět, spatřit, vidět. To Abraham viděl na hoře, kde uvidí beránka uvázlého za rohy. I zde je nám zjeveno spolu s Janem i kolemstojícím zástupem toho, jehož Bůh miluje. Je jediný a jedinečný, tak jako Abrahamův syn. Přichází, aby se nechal svázat našim hříchem a bídou. Jako Beránek obětovaný prokázal věrnost svému otci.

Poslední z důležitých slov těchto dvou poměrně neškodných vět je zazněl, promluvil, lépe řečeno zazněl hlas. Tento hlas nám oznamuje totožnost Ježíše. Oznamuje i jeho vztah k Bohu, vztah syna, a přitom starozákonního trpícího služebníka, kterého si Bůh zamiloval.

Ježíš tedy spojil nebe se zemí. Spojil nespojitelné; v tom se projevila Boží spravedlnost. Boží *všeliká spravedlnost* není jenom soudem. Je především nesmírnou milostí. Proto Ježíš překročuje Jana a je větší než on. Ježíš soudem nekončí, Ježíš pro člověka otevírá možnost odpuštění a milosrdenství.

Svědék Matouš nám zde představuje Ježíše jako toho, který přišel zjednat na zem spravedlnost, která je o mnoho větší než spravedlnost farizeů a zákoníků, tedy spravedlnost odvozená od úzkostlivého dodržování Tóry. Ježíš přišel a přichází jako ten, jenž jest s námi v našich radostech, ale i starostech, v našem veselí i v našem utrpení. Amen.

Poslání:

Vy však jste `rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu`,
abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.

Kdysi jste `vůbec nebyli lid`, nyní však jste lid Boží;
pro vás `nebylo slitování`, ale nyní jste došli slitování.

Požehnání:

A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Píseň: 672